

Sygn. akt III KRS 14/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr 10/2012 z dnia 12 stycznia 2012 r w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 maja 2012 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr 10/2012 z dnia 12 stycznia 2012 r. postanowiła:

1) przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] E. O. oraz

2) nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]: A. B., [...].

Krajowa Rada Sądownictwa ustaliła, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] zgłosiło się dwunastu kandydatów. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 5 grudnia 2011 r. odbył posiedzenie w przedmiocie przygotowania stanowiska do rozpatrzenia i oceny na posiedzeniu Rady kandydatów na to stanowisko. Po odbyciu narady i biorąc pod uwagę kwalifikacje kandydatów potwierdzone wynikami ukończenia studiów wyższych, ocenami ze złożenia egzaminu zawodowego oraz ich doświadczenie zawodowe postanowił wystąpić do Krajowej Rady Sądownictwa o wezwanie wszystkich kandydatów do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu zespołu w celu przeprowadzenia z nimi rozmów. Po odbyciu tych rozmów, w których uczestniczyli wszyscy wyżej wymienieni kandydaci za wyjątkiem A. I. (prawidłowo powiadomiona o terminie posiedzenia zespołu, nie stawiła się) zespół ocenił, iż zebrane materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska i po naradzie, uwzględniając kryteria wynikające z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na pierwszym miejscu E. O. (2 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”) oraz na drugim miejscu K. G. (1 głos „za”, 0 głosów „przeciw” i 2 głosy wstrzymujące się”). W uzasadnieniu tego stanowiska podkreślono szerokie i długoletnie doświadczenie zawodowe w stosowaniu prawa administracyjnego radcy prawnego E. O. Ponadto kandydatka ta uczestniczyła w szeregu szkoleń i kursów zawodowych, posiada doświadczenie życiowe, poparcie środowiska sędziowskiego oraz wymaganą wiedzę z zakresu prawa administracyjnego. Zaprezentowała się także korzystnie w trakcie rozmowy z zespołem członków Rady. Z kolei druga z rekomendowanych kandydatek, K. G., uzyskała bardzo dobrą opinię Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, a ponadto otrzymała drugie w kolejności najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego. Podczas rozmowy z zespołem zaprezentowała się pozytywnie, przedstawiając swoje doświadczenie zawodowe.

Krajowa Rada Sądownictwa podkreśliła również, że podczas posiedzenia w dniu 12 stycznia 2012 r. wszechstronnie rozważyła całokształt okoliczności i

podzielając stanowisko zespołu uznała, iż w obecnej procedurze najlepszą kandydatką jest E. O. Rada zważyła, że radca prawny K. G., legitymująca się porównywalnym do wybranej kandydatki poparciem środowiska sędziowskiego oraz równie pozytywnymi opiniami o pracy, posiada jednak mniejsze doświadczenie zawodowe. Rada dodała, iż procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy, a Krajowa Rada Sądownictwa, kierując się kryteriami ustawowymi, ma za zadanie wybrać najlepszego spośród dobrych i bardzo dobrych kandydatów. Rada uznała, że ocena kwalifikacji E. O., posiadane przez nią doświadczenie zawodowe i życiowe, wnioski płynące z opinii na temat jej pracy, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego, przemawiają za przedstawieniem jej kandydatury do powołania na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

Rada wskazała, że E. O. w 1985 r., ukończyła wyższe studia prawnicze, uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji radcowskiej, złożyła egzamin radcowski z wynikiem pozytywnym i uchwałą Nr 71/90 Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 19 października 1990 r. została wpisana na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. Uchwałą Nr 128/IV/95 Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 13 listopada 1995 r. została z kolei wpisana na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Izbę Radców Prawnych w [...]. E. O. uczestniczyła w wielu seminariach i szkoleniach, jak również w kursach języka angielskiego. W 2002 r. ukończyła Studia Podyplomowe w zakresie Prawa Europejskiego na Wydziale Prawa Uniwersytetu [...]. W 2007 r. ukończyła zaś z wyróżnieniem, otrzymując najwyższy wynik na egzaminie końcowym, Studium Zamówień Publicznych zorganizowane przez Centrum Szkoleń Administracji Publicznej. W 2010 r. kandydatka odbyła też specjalistyczne szkolenia dla mediatorów i uzyskała Certyfikat Dyplomowanego Mediatora. E. O. posiada różnorodne doświadczenie zawodowe. W latach 1985 – 1989 pracowała w Urzędzie Gminy w [...] na stanowiskach stażysty i referenta prawnego. Następnie pełniła funkcję Kierownika Wydziału Zatrudnienia, Spraw Socjalnych w Urzędzie Miejskim w [...]. W latach 1991 – 1999 pracowała jako radca prawny w Urzędach Miasta w [...]. Od dnia 1 lutego 1999 r. do dnia 15 marca 1999 r. była zatrudniona na 1/2 etatu jako radca

prawny w Wojewódzkim Ośrodku Poradnictwa Socjalnego. W okresie od dnia 16 marca 1999 r. do dnia 5 listopada 2000 r. pracowała też na stanowisku radcy prawnego w Urzędzie Marszałkowskim w [...], a od dnia 7 listopada 2000 r. do chwili obecnej pracuje na stanowisku radcy prawnego w Urzędzie Wojewódzkim w [...]. Ponadto w wymienionych okresach E. O. wykonywała równoległe pracę radcy prawnego w wymiarze 1/2 etatu: w latach 1990 – 1995 w Urzędzie Gminy w [...], od dnia 22 listopada 1995 r. do dnia 30 marca 1996 r. w Zakładzie Budynków Komunalnych III w [...], od dnia 1 kwietnia 1996 r. do dnia 31 sierpnia 2002 r. w Urzędzie Miasta [...] oraz w latach 2002 – 2005 w Urzędzie Gminy K. O dnia 1 stycznia 2006 r. kandydatka prowadzi jednocześnie działalność gospodarczą – Kancelarię Radcy Prawnego, wykonując w ramach tej działalności obsługę prawną Urzędu Gminy w K. oraz Urzędu Miasta O. – Wydziału Spraw Lokalowych.

W opinii Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] E. O. spełnia wymogi określone ustawą o ustroju sądów administracyjnych do powołania na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Posiada doświadczenie w stosowaniu prawa administracyjnego. Tym samym jej kandydaturę należy ocenić jako dobrą.

Ocenę kwalifikacyjną kandydatki sporządził sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] R. M., który wyraził pogląd, że kandydatka posiada wiedzę w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Nabyła doświadczenie prawnicze poprzez udział w charakterze pełnomocnika procesowego przed sądami powszechnymi i administracyjnymi. Opiniujący podkreślił, iż za pozytywną rekomendacją przemawiają osiągnięcia zawodowe kandydatki, które wynikają z dobrego poziomu jej pracy jako pełnomocnika procesowego oraz uzyskane oceny okresowe. Pozytywną opinię na temat kwalifikacji i pracy E. O. przedłożył także Dyrektor Wydziału Organizacyjno – Administracyjnego Urzędu Wojewódzkiego M. Z., który podniósł, że E.O. wykazuje się w pracy sumiennością, dokładnością i rzetelnością. Jest pracownikiem kreatywnym i dobrze zorganizowanym. Cechuje ją umiejętność logicznego rozumowania, szybkość oraz podejmowanie trafnych decyzji. Posiada wiedzę specjalistyczną z zakresu prawa administracyjnego i administracji publicznej, a

umiejętności analityczne, samodzielność oraz inicjatywa pozwalają na pełne wykorzystanie tej wiedzy w praktyce. Jest osobą odporną na stres, umiejącą radzić sobie w sytuacjach kryzysowych i trudnych, stale podnoszącą swoje kwalifikacje zawodowe. Radca prawny E. O. prowadziła również szkolenia z zakresu przepisów postępowania administracyjnego dla pracowników Urzędu oraz kandydatów do służby przygotowawczej, a także pracowników samorządu terytorialnego.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] na posiedzeniu w dniu 15 września 2011 r. poparło kandydaturę E. O. 3 głosami. W głosowaniu brało udział 5 członków Kolegium. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] w dniu 30 września 2011 r. kandydatka uzyskała 9 głosów „za” z siłą poparcia 19 punktami, 3 głosy „przeciw” oraz 6 głosów „wstrzymujących się” (brak było głosów nieważnych). Zgromadzenie liczy 18 członków i tyłu było obecnych na zgromadzeniu.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego uznał, że kandydatura E. O. zasługuje na ocenę dobrą.

Na koniec Krajowa Rada Sądownictwa zwróciła uwagę, iż każde postępowanie nominacyjne stawia szczególne wymagania kandydatom do pełnienia urzędu sędziowskiego. W postępowaniu konkursowym przed Radą stosowane są jednakowe wobec wszystkich kandydatów kryteria i procedury. Rada, dokonując rozpoznania i oceny każdej ze zgłoszonych kandydatur, ma na uwadze także przymioty wymagane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Przy uwzględnieniu całościowo każdego z kryteriów rozpatrzonych przez Radę, w przedmiotowym postępowaniu nominacyjnym na wyróżnienie zasługuje zatem kandydatura radcy prawnego E. O. Rada, dokonując takiego wyboru, miała na uwadze przymioty potwierdzone w bardzo dobrej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej jej pracy oraz w opiniach: Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego i osób z nią współpracujących. Kandydatka posiada nie tylko obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną oraz długoletnie doświadczenie zawodowe z zakresu prawa administracyjnego, ale także cechy charakteru i osobowości predysponujące ją do objęcia stanowiska sędziego. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa radca prawny E. O. posiada też wystarczające doświadczenie zawodowe, a ponadto otrzymała poparcie organów

środowiska sędziowskiego. Zdaniem Rady pozostali kandydaci ubiegające się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] nie są z kolei najlepszymi kandydatami na to stanowisko, tak jak osoba oceniona najwyżej w obecnej procedurze konkursowej. Ogólna ocena kwalifikacji tych osób, obejmująca posiadane doświadczenie zawodowe, opinie wizytacyjne i służbowe na temat ich pracy, a także wielkość uzyskanego przez nich poparcia środowiska sędziowskiego, nie są w przypadku tych kandydatów tak dobre, jak oceny kwalifikacji E. O. Te okoliczności spowodowały, że na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 12 stycznia 2012 r. na E. O. oddano 18 głosów „za” oraz 2 głosy „wstrzymujące się”. Pozostali kandydaci nie uzyskali natomiast wymaganej bezwzględnej większości głosów. Tylko na kandydatury P. C. i K. G. oddano bowiem po jednym głosie „za”. Pozostali kandydaci nie uzyskali natomiast żadnego głosu „za”.

Powyższą Uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa zaskarżyła odwołaniem do Sądu Najwyższego referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] A. B., zaskarżając tę uchwałę w części, w jakiej Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] E. O. oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] A. B., a także zarzucając jej:

1. naruszenie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714) poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji brak ścisłego zastosowania kryteriów oceny kandydatów na stanowisko sędziowskie wskazanych w tym przepisie zarówno przez zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przy tworzeniu listy rekomendacyjnej, jak i następnie przez Krajową Radę Sądownictwa, która bez zastrzeżeń zaakceptowała stanowisko zespołu,
2. art. 33 ust. 1 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez podjęcie zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego

- rozważenia wszystkich okoliczności sprawy i uwzględnienia pełnej dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania konkursowego w stosunku do wszystkich kandydatów oraz bez rozpatrzenia i oceny wszystkich kandydatów w oparciu o przejrzyste i jednakowe dla wszystkich kandydatów kryteria oceny, co czyni stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa dowolnym,
3. art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez brak uzasadnienia zaskarżonej uchwały, pozwalającego poznać motywy, jakimi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa, przyjmując że odwołująca się nie jest najlepszą kandydatką na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], tak jak kandydatka wybrana – E. O., a w konsekwencji tego uchybienia również naruszenie art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez niezastosowanie przez Krajową radę Sądownictwa przy ocenie wszystkich kandydatów jednolitych kryteriów oceny, które odpowiadałyby zasadzie równego dostępu do służby sędziowskiej oraz zasadzie równości i zakazu stosowania dyskryminacji.

W obszernym uzasadnieniu swojego odwołania skarżąca przypomniała przede wszystkim przebieg procedury związanej z obsadą stanowisk sędziowskich, podkreślając że ma ona wieloetapowy charakter, przy czym na każdym etapie postępowania kandydat poddawany jest ocenie różnych organów. W świetle art. 33 ust. 1 i art. 37 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa nie budzi zaś wątpliwości fakt, iż podjęcie przez Radę uchwały obejmującej rozstrzygnięcie w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów powinno nastąpić po wszechstronnych rozpatrzeniu i ocenie wszystkich kandydatów. Ocena ta powinna być oparta na pełnej dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania konkursowego i aby nie nosiła cech dowolności powinna znaleźć swoje rozwinięcie w treści uzasadnienia podjętej uchwały, z którego w świetle przedstawionego stanu faktycznego odnoszącego się do wszystkich kandydatów powinno wynikać, dlaczego wybrany przez Radę kandydat jest najlepszy, a pozostali nie tak dobrzy. Z brzmienia art. 35 ust. 2 powołanej ustawy wynika zaś, że z woli ustawodawcy decydującym kryterium przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendacyjnej przez zespół, a tym

samym również przy wyborze najlepszego kandydata, w sytuacji gdy zgłosił się więcej niż jeden, powinna być ocena kwalifikacji kandydatów. Kryteriami uzupełniającymi/pomocniczymi są natomiast: doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinia kolegium właściwego sądu oraz ocena właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa nie wyjaśnia, co należy rozumieć pod pojęciem „oceny kwalifikacji kandydatów”, jednakże zdaniem odwołującej się, w świetle przytoczonych przez nią przepisów ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych regulujących procedurę obsadzania stanowisk sędziowskich, ocena kwalifikacji kandydatów, czyli ogólnie ocena przygotowania potrzebnego do wykonywania określonego zawodu – w niniejszej sprawie zawodu sędziego wojewódzkim sądzie administracyjnym – to wiedza i umiejętności/uzdolnienia wymagane do wykonywania tego zawodu, których ocena dokonywana jest na etapie postępowania przed wojewódzkim sądem administracyjnym. Opinie w tym zakresie o każdym kandydacie wyraża także Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego. W konsekwencji, rozpatrując i oceniając wszystkie zgłoszone kandydaty, Krajowa Rada Sądownictwa musi uwzględnić wskazane oceny kwalifikacji kandydatów, które z woli ustawodawcy przy wyborze kandydata mają znaczenie decydujące. Odnosząc się do kryteriów uzupełniających i uwzględniając w tym zakresie różnorodne doświadczenie zawodowe, Rada powinna zaś mieć przede wszystkim na względzie przydatność tego doświadczenia do sprawowania urzędu sędziego w sądzie administracyjnym, na którą ma generalnie wpływ rodzaj wykonywanej pracy i jej zakres przedmiotowy. Rada nie powinna ograniczać się w tym względzie do porównania jedynie długości stażu zawodowego, gdyż rzeczą naturalną jest, że długość stażu zależna jest od wieku kandydata.

W ocenie skarżącej, pomimo iż Rada podniosła w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, że kierowała się kryteriami ustawowymi, to jednak w rzeczywistości nie zastosowała przedmiotowych kryteriów ściśle i jednolicie w stosunku do wszystkich kandydatów. Rada nie zastosowała bowiem przede wszystkim gradacji kryteriów oceny wynikającej z art. 35 ust. 2 ustawy. Porównując kandydatów, nie uwzględniła ocen kwalifikacji stanowiących podstawowe kryterium oceny kandydatów, a

„decydujące znaczenie przyznała doświadczeniu zawodowemu w znaczeniu, jak się wydaje, długości stażu zawodowego”. Świadczyło o tym chociażby porównanie do siebie dwóch rekomendowanych przez zespół kandydatek i wskazanie, bez uprzedniego porównania ich ocen kwalifikacji, że K. G. jest gorszą kandydatką z uwagi na „mniejsze doświadczenie zawodowe”.

Odwołująca się podkreśliła również, że uchwała w sprawie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego jest uchwałą w indywidualnej sprawie, dlatego też kandydat, którego Rada nie przedstawiła Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, ma prawo poznać, jakie konkretnie okoliczności w jego przypadku spowodowały, że nie został on uznany za najlepszego kandydata, co ma istotne znaczenie także w kontekście ewentualnych kolejnych postępowań konkursowych, w których ten sam kandydat będzie uczestniczył, i jego szans na powołanie na urząd sędziego. W niniejszej sprawie Rada w żaden sposób nie uzasadniła natomiast stanowiska w wyżej wskazanym zakresie. Poza wskazaniem, iż odwołująca się zgłosiła swoją kandydaturę, w uchwale nie ma jakiegokolwiek wzmianki odnoszącej się do oceny jej kwalifikacji, doświadczenia zawodowego, dokumentów załączonych do karty zgłoszenia, a także opinii kolegium sądu i oceny zgromadzenia ogólnego sędziów i ich porównania z wybraną kandydatką, co nie pozwala poznać, na jakiej w istocie podstawie i w oparciu o jakie kryteria zespół, a następnie Rada uznali, że odwołująca się nie jest najlepszą kandydatką, tak jak kandydatka wybrana.

Odwołująca się przedstawiła ponadto szczegółowo własną sytuację przy uwzględnieniu kryteriów określonych treścią art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa i stwierdziła, że w świetle przedstawionych przez nią okoliczności faktycznych jako dowolna i nieuzasadniona jawi się ocena Krajowej Rady Sądownictwa, zgodnie z którą „ogólna ocena kwalifikacji (odwołującej się), obejmująca posiadane doświadczenie zawodowe, opinie wizytacyjne i służbowe na temat (jej) pracy, a także wielkość uzyskanego przez (nią) poparcia środowiska sędziowskiego, nie są w przypadku (odwołującej się) tak dobre, ja oceny kwalifikacji Pani E. O”. Zdaniem odwołującej się, z porównania obydwu kandydatur wynika natomiast, że przy takich samych ocenach Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, odwołująca się uzyskała wyższą ocenę Prezesa

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], większe poparcie ze strony Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, przy porównywalnym wyniku głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. W odniesieniu do dalszych kryteriów oceny, odwołująca się wskazała z kolei, iż opinie dotyczące dotychczasowej pracy zawodowej obydwu kandydatek są równie dobre, natomiast w odniesieniu do różnorodnego doświadczenia zawodowego wybranej kandydatki, które Rada – jak przyjąć należy – łączy z wielością miejsc pracy, praca przez wiele lat w jednym miejscu pracy – wojewódzkim sądzie administracyjnym – ukierunkowana na zdobywanie wiedzy i umiejętności niezbędnych do pracy w sądzie, także w kontekście awansu zawodowego, stanowi bardzo wartościowe doświadczenie, jak najbardziej przydatne w pracy na stanowisku sędziego. Ponadto zakres spraw, z którymi odwołująca się ma do czynienia, jest bardzo różnorodny.

Wskazując na powyższe zarzuty, odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa we wskazanej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Radzie do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w pisemnej odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości. Podtrzymał przy tym stanowisko Rady zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, natomiast odnosząc się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu podniósł, że są one niezasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz

stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych, a także przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie wniesione w rozpoznawanej sprawie dotyczy dwóch punktów uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 stycznia 2012 r., tj. punktu 1 zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz punktu 2 uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w odniesieniu do odwołującej się. Są to jednocześnie granice rozpoznania niniejszej sprawy przez Sąd Najwyższy.

Jeśli zaś chodzi o podstawy odwołania od uchwał Rady, to zdaniem Sądu Najwyższego zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przez Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści jego art. 1 jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego

reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach regulowały dawniej przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 219, poz. 1623 ze zm.), wydane na podstawie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Rozporządzenie w części dotyczącej trybu postępowania przed Radą utraciło jednak moc obowiązującą z dniem 2 grudnia 2010 r. na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r., K 62/07 (Dz.U. Nr 202, poz. 1657). Wyrok ten - z odroczeniem o 12 miesięcy - pozbawił rozporządzenie podstawy prawnej, jaką był art. 12 ust. 6 ustawy o KRS w części uprawniającej Prezydenta RP do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu postępowania przed Radą. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, tryb postępowania przed Radą nie mógł być uregulowany w rozporządzeniu, gdyż sprawa ta należy do materii ustawowej. W konsekwencji tegoż wyroku, szczegółowe zasady postępowania przed Radą zostały ostatecznie unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają z kolei zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznaje przy tym za nadal aktualny pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego

(a tym bardziej jego kontrkandydatów). Dlatego przy ocenie zgodności uchwały Rady z prawem merytoryczna ingerencja Sądu w rozstrzygnięcie Rady jest niedopuszczalna. Kontrola Sądu ograniczona jest bowiem do oceny zgodności z prawem zastosowanej procedury oceny kandydata. Inaczej rzecz ujmując, Sąd Najwyższy w sprawie z odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie przypisanych mu kompetencji nie przejmuje kompetencji Rady jako organu umocowanego przez Konstytucję RP do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, ale ją uwzględnia, przy czym zastosowanie, z mocy cytowanego już art. 44 ust. 3 o Krajowej Radzie Sądownictwa, przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej rodzi ten skutek, że poza gestią Sądu Najwyższego pozostają ustalenia faktyczne i ocena dowodów (art. 398³ § 2 k.p.c.). Dlatego też kwestie te są domeną Rady, podobnie jak ocena doboru kryteriów, a także znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie poszczególnych kandydatów, pozostając zasadniczo poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego dokonującego kontroli legalności uchwał Rady, chyba że naruszają one podstawowe zasady prawne, w tym zwłaszcza zasadę jednakowego dostępu do stanowisk i zasadę niedyskryminacji (art. 60 i art. 32 Konstytucji RP). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, iż jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008, nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 (poprzedniej) ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj.

pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 12 stycznia 2012 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono nieuzasadnione.

Odwołująca się A. B. oparła swoje odwołanie od przedmiotowej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na zarzutach naruszenia przepisów art. 35 ust. 2, art. 33 ust. 1, art. 37 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, a także art. 32 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosnie do tych zarzutów wypada więc stwierdzić, iż art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników

postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Z kolei, zgodnie z art. 37 ust. 1 ustawy o KRS, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Rada podejmuje uchwałę obejmującą rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów. Cytowany przepis, odmiennie niż regulacja zawarta w art. 12 poprzedniej ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa z dnia 27 lipca 2001 r., który przewidywał podjęcie odrębnych uchwał w odniesieniu do każdego kandydata, wymaga zatem – w przypadku zgłoszenia się na stanowisko sędziowskie więcej niż jednego kandydata – podjęcia przez Radę jednej „wspólnej” uchwały obejmującej swych zakresem podmiotowym wszystkich kandydatów, którzy zgłosili się na dane stanowisko sędziowskie. Jego naruszenie będzie więc polegać na pominięciu któregokolwiek z kandydatów, którzy uczestniczyli w tej samej procedurze konkursowej. Natomiast w myśl art. 42 ust. 1 omawianej ustawy uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, a o naruszeniu tego przepisu można by mówić wówczas, gdyby uchwała w ogóle nie została uzasadniona, bądź gdyby jej uzasadnienie uniemożliwiało dokonanie kontroli zgodności owej uchwały z prawem. Wreszcie, stosownie do art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Warto w tym miejscu zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów – w żadnym razie nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Wbrew odmiennemu pogładowi odwołującej się, ustawodawca nie zastosował też w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS „gradacji kryteriów”. Wszystkim kryteriom – poza oceną kwalifikacji

kandydatów – przypisał bowiem takie samo znaczenie. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei podkreślić, że wymieniony przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać ich tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy o ustroju sądów powszechnych, czy też ustawy o ustroju sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi więc raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualnym pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być przy tym zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011, nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Wobec faktu, iż odwołująca się sformułowała także zarzuty naruszenia art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, należy zauważyć, iż pierwszy z wymienionych przepisów statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest zaś przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem

jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Dlatego sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza (co już było zresztą podnoszone) podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana również przy uwzględnieniu art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, winna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed KRS w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast znaczyć, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowiska sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Oczywiście jest zaś to, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. W tym kontekście za chybiony należy zatem uznać zarzut pominięcia przez Radę szczegółowych danych dotyczących odwołującej się. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika bowiem, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakuujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], a zwłaszcza te, o których mowa w cytowanym wcześniej art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, tj. kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów

sądu i samorządu sędziowskiego. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Są nimi: ocena kwalifikacji tego kandydata, doświadczenie zawodowe i życiowe, cechy charakteru i osobowości predysponujące do objęcia stanowiska wnioski płynące z opinii na temat jego pracy, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego. Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak zwycięzcy konkursu. Jednym z elementów owej oceny było też poparcie organów sądu i samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku należy wszakże zauważyć, że wprawdzie odwołująca się osiągnęła nieco wyższe poparcie kolegium (4 głosy „za” w porównaniu do 3 głosów „za” uzyskanych przez kandydatkę wybraną), ale już wynik głosowania zgromadzenia ogólnego na obie te kandydatki był porównywalny. Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydat, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest zatem wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Jeszcze raz należy bowiem przypomnieć, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] tylko jednego spośród dwunastu kandydatów, z których każdy (w tym także odwołująca się) z całą pewnością posiadał przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne

przesłanki awansu zawodowego, ale również – przy uwzględnieniu określonych kryteriów oceny – jest merytorycznie przygotowany do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującej się nie została przez Radę zdyskwalifikowana. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące dokonanego przez Radę wyboru innego kandydata świadczyły z kolei o tym, że o wyborze decydowała całościowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów tej oceny. Z tych samych przyczyn nie może być również uzasadniony zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP, zwłaszcza że – co już wcześniej zostało podkreślone – przedmiotem ochrony wynikającej z tego przepisu jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia Rady nie zawierały także niczego, co można by uznać za dyskryminację odwołującej się. Odwołująca się nie przedstawiła zresztą w swoim odwołaniu przekonywającej przyczyny sygnalizowanej przez siebie dyskryminacji. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydata na wolne stanowisko sędziowskie.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł zatem o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.